

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/32/2014
Identifikačné číslo spisu:	5913010497
Dátum vydania rozhodnutia:	03.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5913010497.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 3. septembra 2014 v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Pavla Polku v trestnej veci obvineného Y. O., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a iné, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1T 117/2013, o dovolaní obvineného Y. O. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To 3/2014, z 13. februára 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. O. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T 117/2013, zo 4. decembra 2013 bol obvinený Y. O. uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 18. januára 2013 v čase približne o 11:00 hod. na ulici A. Bernoláka v Ružomberku vytiahol H. S., nar. XX. R. XXXX, z pravého vrecka kabáta, ktorý mal oblečený na sebe, mobilný telefón zn. NOKIA C1-02, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, čím H. S., nar. XX. R. XXXX, trvale bytom J. X, okres Y., spôsobil škodu vo výške 30 eur,

2/ dňa 11. apríla 2013 v čase okolo 22:30 hod. v Y. na ulici B. XXXX/XX na trávinatej ploche pri rohu budovy pred uvedeným bytovým domom asi 5 metrov od vchodu č. XX, so slovami „daj dve eurá“ fyzicky napadol poškodeného P. F., nar. XX. E. XXXX, tak, že ho presne nezisteným spôsobom minimálne dvakrát silno udel do spodnej časti chrbta a do krku, na čo sa poškodený otočil a s obvineným začal zápasit', pričom mu obvinený vyrazil z ruky mobilný telefón, následne sa obvinený poškodenému vytrhol a z miesta odišiel rýchlym krokom, pričom svojím konaním spôsobil poškodenému P. F., nar. XX. E. XXXX, trvale bytom Y., B. XXXX/XX, pomliaždeniny hlavy, záhlavia, hrudnej a driekovej chrbtice, hrudníka, brucha, ľavého zápästia a ľavej ruky s potrebnou dobou liečenia do 14 dní.

Za to bol obvinený Y. O. odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.,

§ 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranné ambulantné protialkoholické liečenie. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného P. F. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Krajský súd v Žiline, na podklade odvolania obvineného Y. O., rozsudkom, sp. zn. 3To 3/2014, z 13. februára 2014 podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T 117/2013, zo 4. decembra 2013 vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom liečení. Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. odsúdil obvineného Y. O. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obvineného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. obvinenému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Obvinený Y. O. prostredníctvom ustanoveného obhajcu podal dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T 117/2013, zo dňa 4. decembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To 3/2014. Z dovolania vyplýva, že obvinený uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ale zároveň možno ustáliť, že uplatňuje aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, i keď v rozpore s ustanovením § 374 ods. 2 Tr. por. tento dôvod dovolania v dovolaní uvedený nie je. V súvislosti s obsahom dovolania dovolací súd poukazuje na to, že pri súčasnom uplatnení viacerých dovolacích dôvodov je z odôvodnenia dovolania nejasné, ku ktorému dovolaciemu dôvodu sa chyby dovolateľom vytýkané (dovolacie námietky) vzťahujú (t. j. vytýkané chyby nie sú priradené k dovolaciemu dôvodu). Obvinený v dovolaní tvrdí, že obžaloba nemala žiaden priamy dôkaz, ktorý by dokázal, že je vinný zo zločinu lúpeže. Dôkazom, aj keď nepriamym, bola len výpoveď svedka X. F., ktorý nepotvrdil, kto naplnil znaky trestného činu lúpeže, pretože samotný skutok nevidel. Počas celého procesu bolo niekoľkokrát porušené jeho právo. Obvinený má pochybnosti, či poškodený vravel pravdu. Nedokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevina. Taktiež pravidlo in dubio pro reo sa má v každej trestnej veci aplikovať a má za to, že v tomto prípade sa táto zásada porušila. Poukazuje na rozhodnutie uverejneného pod R 57/2002, v súvislosti so zásadou stanovenou v § 2 ods. 1 Tr. por. Obvinenému bolo významným spôsobom odňaté právo na advokáta, keď pri výsluchu nebol prítomný jeho advokát JUDr. Jozef Zvonček a prítomný policajt využil jeho strach a nevedomosť, keď nátlakom mu povedal, že „... veď ste povedali, že idete na dohodu, alebo chcete psychiatrické vyšetrenie? ...“ Podľa názoru obvineného takéto úkony policajta sú v prísnom rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Podľa obvineného zásadným porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37). V prípade, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, potom je splnená táto podmienka dovolania spravidla vtedy, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. V ďalšej časti obvinený tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní sa snažili vykonať len také dôkazy, ktoré by svedčili proti jeho osobe.

V súvislosti s dôvodom dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. obvinený tvrdí, že nepokračoval v páchaní trestnej činnosti, pretože trestný čin lúpeže nespáchal.

V dovolaní podanom prostredníctvom ustanoveného obhajcu obvinený navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že rozsudkom Okresného súdu Ružomberok zo dňa 4. decembra 2013, sp. zn. 1T 117/2013, bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 1 Tr. por., v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por., § 40 ods. 5 Tr. por., v ustanovení § 122 ods. 2 Tr. por. a to všetko v jeho neprospech. Navrhuje podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 3To 3/2014-379 a rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 4. decembra 2013, sp. zn. 1T 117/2013, vo výroku o treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázať Okresnému súdu Ružomberok, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného Y. O., ktoré bolo podané prostredníctvom ustanoveného obhajcu, sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Ružomberok, ktorý uviedol, že v priebehu konania neboli zistené porušenia hmotnoprávných a ani procesnoprávných predpisov, a preto navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie s poukazom na ustanovenie § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol, prípadne zamietol s poukazom na ustanovenie § 392 ods. 1 Tr. por.

Obvinený Y. O. dovolanie podané prostredníctvom ustanoveného obhajcu doplnil vlastným písomným podaním z 11. augusta 2014. V písomnom podaní vyjadruje určitú nespokojnosť s vyhotovením dovolania obhajcom, ktorý síce uviedol konkrétne dovolacie dôvody, avšak ich bližšiu konkretizáciu a relevantnú právnu argumentáciu neprimerane zúžil a miestami aj svojvoľne vynechal oproti resp. v porovnaní s relevanciami tých skutočností, ktoré v namietanom postupe konaní OČTK a postupom súdov prvého a druhého stupňa v dovolaní namietanom procesne, skutočne sú. V postupe obhajcu, ktorý mu bol ustanovený pre dovolacie konanie, ale i obhajcu, ktorý mu bol ustanovený v základnom konaní, naznačuje porušenie práva na obhajobu a vyslovuje nespokojnosť s postupom obhajcov. Rozsudok Krajského súdu v Žiline považuje za neúplný - nepreskúmateľný, pretože tento neobsahuje tzv. „skutkovú vetu“ a ďalšie zákonné požiadavky. V ďalšej časti vlastného písomného podania obvinený Y. O. rozsiahlo rozoberá skutkové okolnosti skutku pod bodom 2/ rozsudku súdu prvého stupňa a v tejto súvislosti namietá právne závery súdov nižšieho stupňa s tvrdením, že skutku, ktorý bol právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže, sa nedopustil. V závere svojho písomného podania obvinený Y. O. prosí dovolací súd, aby podľa uváženia vydal prípadné nariadenie, aby obhajca dovolanie doplnil o ďalšie skutočnosti, aby táto prípadná neúplnosť a nedostatky nevedli k odmietnutiu jeho nedostatočne vypracovaného dovolania obhajcom JUDr. Milanom Vavrekom.

Dovolací súd po analýze písomných dôvodov dovolania podaného prostredníctvom ustanoveného obhajcu, ako i po analýze samotného písomného podania obvineného Y. O., v rámci materiálneho chápania práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu ustálil dovolacie dôvody obvineného Y. O. v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/ a písm. i/ Tr. por. Zároveň dodáva, že podania obvineného označené ako odôvodnenie dovolania sú založené na všeobecnej a do značnej miery nesúrodnej až chaotickej argumentácii, ktorej chýba nevyhnutná miera konkretizácie na predmetnú právnu vec. Kvalitu a obsah každého súdneho rozhodnutia totiž v podstatnej miere predurčuje účastník konania kvalitou svojej argumentácie.

Najvyšší súd, ako súd dovolací, zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.); dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/, písm. i/ Tr. por., ktoré dôvody boli uvedené v dovolaní, resp. boli ustálené dovolacím súdom z obsahu písomných podaní obvineného Y. O. a jeho ustanoveného obhajcu.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarcia zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

K dovolacej námietke v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo

svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany. Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo

- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo

- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Hodnotenie dôkazov súdmi, ktoré nezodpovedá predstavám obvineného, nie je v rozpore s právom obvineného na obhajobu. Po analýze postupu orgánov činných v prípravnom konaní, ako i postupu súdov nižšieho stupňa po podaní obžaloby, dovolací súd nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu obvineného Y. O..

K namietanej kvalite poskytnutých právnych služieb obvineným Y. O. dovolací súd uvádza, že štát zásadne nezodpovedá za zlý výkon obhajoby obhajcom, bez ohľadu na to, či ide o obhajcu zvoleného alebo ustanoveného. Ani obhajca ustanovený ex offio nie je orgánom štátu, pričom vedenie obhajoby je vecou obvineného a obhajcu a nemôže založiť zodpovednosť štátu. Ak bol obvinenému ustanovený obhajca na jeho náklady preto, že to vyžadujú záujmy spravodlivosti, súd musí brať ohľad na názor a želanie obvineného, pokiaľ ide o osobu obhajcu a počet obhajcov. Ak je obvinenému ustanovený obhajca bezplatne, nemá obvinený právo na jeho výber, ani právo, aby bol konzultovaný k osobe obhajcu, ktorého mieni súd ustanoviť, ani právo žiadať o zmenu takéhoto obhajcu (rozhodnutie Komisie vo veci Östergren vs. Švédsko z 1. marca 1991).

Zo súdneho spisu vyplýva, že obvinenému Y. O. bol ustanovený obhajca (č. l. 409 spisu) podľa § 40 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého obvinenému, ktorý nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby a požiada o ustanovenie obhajcu, je povinný v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom predseda senátu ustanoviť obhajcu z advokátov aj v prípade, že neexistujú dôvody povinnej obhajoby. Skutočnosť, že nemá dostatočné prostriedky, musí obvinený preukázať.

Je teda nesporné, že súd prvého stupňa akceptoval požiadavku obvineného Y. O. na ustanovenie obhajcu z dôvodu nedostatočných prostriedkov na úhradu trov obhajoby i napriek existencii dôvodov nutnej obhajoby § 373 ods. 2 Tr. por., a preto možnosti obvineného smerujúce k výberu obhajcu podľa jeho predstáv na obhajobu v dovolacom konaní, sú obmedzené.

Dovolací súd nezistil porušenie práva na obhajobu obvineného Y. O. a stanovil, že dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je daný.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo ak bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Z dôvodov dovolania obvineného Y. O. vyplýva, že tento nenamieta uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, ale namieta vôbec uloženie trestu za skutok, ktorého sa podľa jeho názoru nedopustil.

Z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že pri ukladaní druhu a výmere trestu postupoval odvolací podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a pri zaradení obvineného na výkon trestu aplikoval ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Z označených zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že obvinenému Y. O. bol uložený trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe pri treste odňatia slobody. Zaradenie obvineného na výkon trestu zodpovedá stavu vecí a zákonu, pretože obvinený bol v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Obvinenému Y. O. bol uložený trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a nebol mu uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, a preto dovolací súd konštatuje, že dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. naplnený nie je.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorý ustálil dovolací súd z obsahu dovolania podaného prostredníctvom ustanoveného obhajcu, ako i z písomných dôvodov doručených dovolaciemu súdu samotným obvineným Y. O., dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd primárne zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Po analýze dovolania obvineného Y. O. dovolací súd ustálil, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerujú proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. V podstate spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav pri skutku pod č. 2 rozsudku súdu prvého stupňa a predkladá dovolaciemu súdu vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov a následne predkladá vlastnú verziu skutku založenú na inom pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa si neosvojili hodnotenie dôkazov podľa predstáv obvineného, nie je naplnením zákonného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného Y. O. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok č. 2 tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil zjavne aj odvolací súd.

Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti rozhodnutia, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia „odvolacia“ inštancia.

Z uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v prípade obvineného Y. O. naplnený nie je.

Na rozdiel od argumentácie obvineného Y. O., ktorú uvádza vo svojom písomnom podaní z 11. augusta 2014, dovolací súd nepovažuje rozsudok odvolacieho súdu za nepreskúmateľný a neúplný. Dáva do pozornosti dovolateľovi, že odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa len vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom liečení, a preto nebol povinný vo výrokovej časti písomného vyhotovenia vlastného rozhodnutia uvádzať tzv. skutkovú, ale ani tzv. právnu vetu a zároveň nemal ani dôvod ich uvádzať vo výroku verejne vyhlasovaného rozsudku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolací súd poznamenáva, že obvinený Y. O. síce v odvolaní nenamietal porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom (§ 371 ods. 4 Tr. por.), ale v písomných dôvodoch odvolania (č. 1. 373 spisu) hodnotí postup ustanoveného obhajcu, pričom kvalitu obhajoby v dovolacom konaní sám takisto hodnotí vo svojom písomnom podaní z 11. augusta 2014, a preto dovolací súd preskúmal aj existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda či v prípade obvineného Y. O. nedošlo zásadným spôsobom k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Dovolací súd ale poznamenáva, že z dovolania obvineného Y. O. vyplýva, že podáva dovolanie aj proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T 117/2013, zo dňa 4. decembra 2013. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., podľa ktorého proti právoplatnému rozhodnutiu súdu prvého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka. V okolnostiach prípadu teda rozsudok súdu prvého stupňa nie je rozhodnutím, ktoré môže obvinený Y. O. dovolaním napadnúť.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného Y. O. nie sú splnené dôvody dovolania uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. O. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.